

KŘEST DO KRISTA I

MARTIN K.

(Tursko, červen 2008)

Pojďme se podívat do 14. kapitoly Zjevení: „*Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřiceti a čtyři tisíce mající jméno Otce jeho napsané na čelích svých.*“ Boží slovo k nám přišlo, nevím ke komu jakou formou, ale věřím, že nás oslovilo a dalo nám naději. Naději nejenom o spasení. Neuvěřili jsme jenom tomu, že Bůh nás dostane na místo, kde nezemřeme. Ale získali jsme naději, že věci, které nabízí tento svět, nejsou všechno. Že možná ani nejsou dobré. A že existuje odpověď a něco, co má význam a hodnotu. Máme naději, že nemusíme být tím, čím jsme nebo čím byli naši rodiče a lidé okolo nás. Moje naděje je, že je někdo schopný to ve mně a se mnou učinit.

Ve Zjevení ve 14. kapitole se mluví o sto čtyřiceti čtyřech tisících. Několik náboženských skupin správně chápe, že se mluví o elitní jednotce nebo národě. Bohužel však v mnoha z těch náboženství jsou už dveře zavřené. Když jste se nenarodili do určitého roku, máte smůlu. Nicméně na každém falešném bludu je kus nějaké pravdy a něco správně. V tomto případě je správně, že se opravdu jedná o elitní skupinu. Skupina je elitní proto, že se do ní nedá vstoupit. ☺ Vstoupit se opravdu nedá jen tak, musíte se do ní narodit. Avšak existuje výsada, kterou ve světě nemáte. Tou je možnost rozhodnout se pro narození. Ve světě se nemůžete rozhodnout, že se narodíte do královské rodiny nebo do rodiny Billa Gatese. Pochopitelně. Ale můžete se rozhodnout narodit se do rodiny Boha samého. To je první krok.

První krok je, že se znovu narodím. A následují další kroky – že budu kráčet v povolání a vyvolení, které jsou nám k dispozici. Ve Zjevení se píše: „*Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřiceti a čtyři tisíce mající jméno Otce jeho napsané na čelích svých.*“ Věříme tomu, že sto čtyřicet čtyři tisíc reprezentuje skupinu lidí poslední doby, která má i mnoho jiných názvů. Například pacholík. Věříme, že přichází doba, a bude to velmi brzo, kdy Bůh vzbudí nebo dokoná tento lid. V čem je tento lid zvláštní a proč bychom měli toužit do něho vstoupit? Za prvé měli jméno Otce napsané na svých čelech. Dnes mají lidé na svém čele napsané různé věci. Co znamená a reprezentuje čelo? Mysl. Jinými slovy,

co máme na mysli. Jako kdyby čelo bylo hlavním záměrem. Skrze něj se díváme na věci. Naše mysl může být proměněná do té míry, že i obyčejné věci děláme z Božího pohledu. A důvodem, proč jednáme, je Bůh. Jako kdybychom se rozplynuli v Bohu a už neexistoval náš vlastní důvod. A kdyby pominul Bůh, tak všechny věci, které dělám, najednou ztratí smysl. Musel bych kompletně přeorganizovat svůj život. Protože věci dělám z různých důvodů a najednou by mi v životě vypadlo 90 % aktivit, které bez Boha nemají význam.

První věcí tedy je, že mají napsané jméno Otce na svých čelech. Věřím, že proto, abychom měli Boží jméno, Boží charakter, napsaný na své mysli, potřebujeme zvítězit. Boží slovo ve Zjevení říká, že těm, kteří zvítězí, dá kamének, na kterém bude napsáno nové jméno.¹ Bůh nás však povolává, abychom zvítězili. Nad čím zvítězíme, nad čím vítězíte? Co to znamená „zvítězit“? Potřebujeme jít do války nebo do boje?

Bratr Kamil: „Porazit něco.“

A co tedy porazit?

Bratr Kamil: „Sám sebe.“

Kamila? To ovšem musí říct bratr Kamil, protože kdyby někdo jiný chtěl porazit bratra Kamila, tak tady máme problém. ☺ Ještě se k tomu dostanu, jeden verš o tom hovoří. Někdy totiž máme pocit, že potřebujeme porazit někoho jiného. A ideálně toho, kdo je nám nejbližší. Protože je to snadno vidět. Ideálně porazit svého partnera, bližního nebo bratra. Ale Boží slovo říká, že máme porazit sami sebe. Jenomže když řekneme „sami sebe“, je to velmi nekonkrétní. Rozumíte mi? Když řeknu: „Bratři, potřeboval bych zvítězit nad sebou samým.“ Kde je ta konkrétní věc? Pokud nepojmenujeme věci konkrétně, tak s nimi někdy vůbec nejednáme. Pokud nečiníme pokání tak, že pojmenujeme svoje hříchy, když je nevyznáme jedni druhým, tak jednoduše nad tou věcí nevítězíme. Nepředkládáme ji Bohu.

Někdy někdo zavolá a řekne: „Bratře, modli se, prosím, víš, já mám, potřeboval bych ...“ – „Jakou máš touhu?“ – „Potřeboval bych být blíž Bohu.“ – „A z čeho tě Bůh usvědčuje? Co ti klade na srdce? S jakými věcmi zápasíš?“ Řekne: „Víš, já se urážím. Někdo mi něco řekne, a hned se dokážu urazit.“ To už jsou věci, nad kterými se dá zvítězit. Nebo: „Víš, já jsem lhostejný. Někdy mi můžeš povídat věci, a mě to nezajímá.“

¹ Zjevení 2:17 – „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož vítězí, dám jísti tu mannu skrytou, a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je přijímá.“

Nemůžu se do toho vnutit, mě to prostě vůbec nechytne za srdce. Mám v sobě určitou apatii.“ Anebo: „Zápasím se zavržením. Zápasím s věcmi a ďábel mi neustále nalhává, že jsou jinak. Vysvětluje mi, že v mém případě to tak nefunguje. A neustále mě zavrhuje a s někým porovnává. Musím nad tím zvítězit.“ Nebo: „Musím zvítězit nad zlobou. Dokážu se hodně zlobit.“ Nebo nad leností.

Víte, že lenost není jenom o práci? Velmi často totiž vidím myšlenkovou lenost. Víte, co je myšlenková lenost? Když člověk nejde cestou, kterou ho vedou poctivé myšlenky, protože to bolí. Udělá si zkratku. Někdy to vidím v rozhovorech. Někdy nechceme dojít do místa, ve kterém zjistíme, že nevidíme nebo nevíme. Mluvíte s člověkem a on udělá rychle závěr. Říkáte: „Počkej, ale tam to nevede.“ On na to: „A co tím chceš říct?“ Nechci tím nic říct. Jenom chci všechno poctivě projít a zjistit, co se děje. Nebojím se, že dojdou k závěru, který ohrozí nebo změní můj život. Někdy nechceme někam dojít, protože bychom si museli přiznat, že něco neděláme dobře. Anebo dokonce, že budeme muset začít něco dělat jinak. Anebo to budeme dělat stejně, ale budeme tomu muset říkat jinak: „Víš, já to dělám, protože jsem líný.“ Lidé neřeknou: „Jsem líný, mně se nechce.“ Ale řeknou: „Víš, ono to nejde.“ Znímám to sám na sobě. Člověk si chce ulehčit cestu a zvolit zkratku. Pojmenovává věci tak, že se za něco schovává.

Je výborné, když máte partnera nebo manžela nebo blízkého, který to nedovolí. Občas i děti. Někdy nás děti nutí k myšlenkové poctivosti. Neuhasme to v nich. Neříkejme: „Ty tomu nerozumíš, ono je to jinak. Až budeš větší, tak to pochopíš.“ Ve skutečnosti má často dítě v tu chvíli pravdu. Často je jeho myšlenková cesta pravdivá. Měl jsem už několik rozhovorů se svými dětmi, a zvlášť se svou nejstarší dcerou. Někdy mě v dobrém slova smyslu poctivostí dítěte dostane na místo, kdy řeknu: „Máš pravdu, s tím musím něco udělat. Slíbil jsem, že to uděláme, a vlastně už jsem to jednou nebo dvakrát neudělal. Je to tak. Nechci si hledat výmluvu.“ Rozumíte mi, co chci říct? Nesmíme to ututlat nebo odložit. Potřebujeme nad tím zvítězit. Nad věcmi potřebujeme zvítězit a potřebujeme je pojmenovat. Protože když nad nimi zvítězíme, budeme mít napsané Boží jméno (Boží charakter) na svém čele.

Bratr Marek Jantzi mluvil o dvanácti nemocech, pro které nemůžeme vstoupit do „dvou svědků“ nebo „144 000“. Nazval to jinak, ve svém kázání mluvil o kněžské službě. Nemocemi jsou různé věci. Třeba to, že se s námi nedá mluvit. Do takové míry, že kdyby se mnou někdo mluvil a sáhl mi na soukromé věci, tak se okamžitě urazím. Naštvu se a řeknu, že jsem nepochopený. Znáte to? Chtěl bych něco říct bratrovi,

jenomže když mu to povím, tak se naštvete. Nemůžu mu to říct rovnou, ale oklikou. Nemůžu jednat a mluvit na rovinu. Nechtěli byste, aby o vás bylo známo: „On je v pohodě, klidně za ním zajdi. Řekni mu to na rovinu, on to vezme a nějak s tím naloží.“ Chtěli byste to? Amen? Máte pocit, že potřebujete zvítězit a dostat se do tohoto stavu? Nebylo by příjemné říct: „Bratře, prosím tě, tak to přece nejde.“ A bratr vám odpoví: „Já vím. Já vím. Modli se, prosím, se mnou, pojďme to zlomit. Tohle vůbec není dobře.“ Nemuseli byste se bát. Na druhou stranu, i váš bratr by věděl, že v tom není skrytá žádná lest. Že věci jsou tak, jak je říkám.

Věřím tomu, že nemůžeme zůstat na místě, kde jsme teď, pokud chceme být účastníky Božích vyvolených 144 000. Chtěl bych vám položit ještě jednu otázku. Myslím ji vážně, nejenom jako rétoricko-kazatelskou otázku. Přemýšlíte někdy o tom a rozhodujete se být součástí 144 000? Uvažujete nad tím? Protože naše rozhodnutí určuje další kroky. Kdo z vás chce na příští olympiádě zvítězit v nějakém závodě? Nikdo. Jsem přesvědčený, že nikdo, protože vidím, jak se chováte. Nikdo netrénuje. To je v pořádku. Je to vaše volba. Nikdo vás nemůže vinit. Na druhou stranu ani vy nemůžete vinit nikoho za to, že nejste na stupínku vítězů. To je vaše volba. Je to tak? Pochopitelně je ještě spojena s tím, jestli máte tu možnost. Jestli ten dar máte, nebo nemáte. Na druhou stranu Boží slovo nám všem dává příležitost, abychom se stali součástí vyvolených 144 000. První podmínkou proto, abychom začali nad věcmi vítězit, je rozhodnutí, že toho chci být součástí. Ale pokud chci být něčeho součástí, znamená to, že je to něco, s čím se probouzím, na co myslím, po čem toužím a co určuje moje kroky.

Dále se píše: „*A slyšel jsem hlas s nebe, jako hlas vod mnohých, a jako hlas hromu velikého. A hlas slyšel jsem těch, kteříž hrají na harfy své.*“ Věřím tomu, že součástí bytí ve 144 000 je, že musíte být pokřtěni do Těla Kristova. Co to znamená být pokřtěn do Těla Kristova? Rozumíme tomu principu? Pojďme se podívat a občerstvit si obraz, který známe. Bůh dal Mojžíšovi obraz stánku a skrze Mojžíše i nám. Je o celkovém Božím záměru s člověkem. S lidstvem, ale i s člověkem jako s jednotlivcem. Bůh má pro mě záměr. Ten záměr je účastnit se 144 000, kteří jsou na zemi. Jsou to lidé, kteří došli do plnosti Božího záměru a do proměny člověka. Bůh v tuto chvíli naplňuje svůj záměr. Pokud je to cíl, po kterém toužíme, a víze, ke které se upínáme, tak nám Bůh dal cestu, kterou máme jít. Jaké jsou tedy kroky, kterými musíme projít?

„Třeba Křest Duchem svatým.“

A předtím?

„Obrácení.“

Ano, předtím je obrácení. Oltář, který znamená obrácení. Proč oltář? Proč to není reprezentováno nějakým jiným nábytkem? Protože oltář reprezentuje smrt. Někdy si lidé myslí, že jsou už hodně daleko ve své chůzi s Bohem. Přitom když se podíváte blíž, zjistíte, že je potřeba nejprve si ověřit svoje obrácení, ujistit se o svém spasení. Před nějakou dobou jsem přehodnotil svůj pohled na obrácení a spasení. Je spousta lidí, o kterých jsem si v minulosti automaticky myslel, že jsou spaseni. Dnes si to už ale nemyslím. Teď nemám na mysli někoho konkrétního z vás. Potom, co jsem nedávno viděl nějaké věci v televizi nebo v novinách a na internetu, jsem si uvědomil, že když někdo říká „haleluja“ a „Ježíš“, nemusí být nutně spasen.

Spasení je o tom, že přijmu svoji hříšnost a nedostatečnost a vzdám se svého života. Udělám konec životu, který žiji. Spasení není, když si žijete vlastní život a k tomu přibalíte Pána Boha. Spasení není, když si žijete vlastní život a k tomu uděláte pět dobrých věcí. Pamatujete si rozhovor Ježíše s bohatým mladým mužem? Jaká byla jeho otázka? „Pane, co mám činit, abych obdržel život věčný?“ Ježíš říká: „Příkázání znáš, ne?“ – „Znám.“ Ježíš mu pak říká: „Dělej toto, dělej toto, dělej toto.“ – „To všechno dělám. Od mládí to dodržuji.“ Ježíš mu na to odpovídá: „Přece ti něco chybí.“ K čemu mu něco chybí? K věčnému životu a ke spasení. Ježíš řekl: „Prodej všechno, co máš, rozdej to chudým a následuj mne.“ Je to podmínka. V poslední době jsem „přitvrdil“ svůj pohled na spasení jako takové. Mám pocit, že se někdy rozdává jako polévka bezdomovcům. Na náměstí přijdou lidé, které vůbec nežádáme o změnu života. Pomodlí se správnou modlitbičku, ideálně ji zopakují po mně, a tím jsou v tu chvíli spaseni. Dnes si to už nemyslím. Nemám nic proti modlitbě spasení, to je správně. Nemám nic ani proti rozhodnutí srdce, to je také správně. Ale rozhodnutí srdce musí být ověřeno a prověřeno. Že to nebyl emotivní závan větru. Protože to rozhodnutí můžu zpětně znegovat a popřít kroky, které následně udělám. Spasení je o rozhodnutí a uvědomění si: „Hospodine, v této chvíli přestávám žít vlastní život. Vstup do mě a veď mě.“

Obětní býk se na oltáři stává hovězím. Už jste někdy viděli pochodovat hovězí? Ne? Už jste někde zavolali na hovězí a ono vám přišlo na stůl? Už jste někdy viděli pochodovat krávu? Ano. Ale hovězí ne. Hovězí přišlo o život. Rozumíte, co chci říct? Rozhodnutí a spasení je, když si uvědomujete, že věci ve vás jsou s Bohem neslučitelné. Nejdou dohromady. Nemůžete žít svůj vlastní život a život s Bohem. To prostě nejde. Někteří lidé si myslí, že můžou být ženatí a svobodní najednou.

Podle papíru mají manželku, ale chovají se jako svobodní. V Božích očích je to neslučitelné. Víte, že je to smilstvo? To je smilstvo. To je cizoložství. Proto Bůh říkal mladíkovi: „Pokud chceš být spasen.“ A učedníci se zhrozili a říkali: „Kdo potom může být spasen? Jenom ti, kteří dokážou vydat celý svůj život? Kdo to je? To ani my nejsme.“ Ježíš jim to neulehčil. Neřekl: „To jsem řekl jen tak, jen jako.“ Nebo: „Něco s tím uděláme.“ Ale říká: „To musí být. Ale vy to nedokážete. Pro člověka to není možné, ale je to možné u Boha.“ Bůh má cestu. Cestu, která neukazuje, jak to ošidit, ale jak to naplnit. Musíme si však přiznat, že to sami nezvládneme.

Tedy spasení je na začátku o smrti. Musím zemřít. Spasení je, jako kdybyste někde umřeli fyzicky. Od chvíle, kdy umřete, nemáte život. Už neděláte věci, plány, nemáte záměry ani ambice. Už jste hovězím, které se stane součástí kněze. Kněz reprezentuje Krista samého. Znamená to, že se stáváme Kristem. Asi před třemi dny bratr duCille něco říkal na kazetě u mě v autě. ☺ Říkal, že když jste v Kristu, stanete se Jeho součástí. Rozdíl je v tom, že když je Kristus jenom ve vás, můžete ho někam odnést. Můžete odnést Krista do hrozných domů, kde se dějí hrozné věci, že? Kristus je ve vás, popadnete ho a odnesete. Ale když jste v Kristu, tak je to naopak. On popadne a odnese vás. Nemůžete někam jít, protože Bůh tam nejde. To je ten rozdíl. Nejenže přijmete Krista do sebe, ale vekřtění do Krista znamená, že se stáváte Jeho součástí. Musíte vědět, že to, co děláte, je Boží vanutí. Bůh pohnul rukou, a pokud jste zrovna součástí ruky, jste nějakým údem na ruce, tak to s vámi musí hnout. Když pohnu rukou, co dělá prst? Jde s tím. A na druhé ruce taky. Kolik mám hlav? Jednu.

Začátek je, že musíme učinit rozhodnutí. Nabádám vás, přestože jste věřící, abyste šli před Boha a ujistili se o svém spasení. „Říkáš tím, že můžu nebyť spasen?“ Ano. „To nemyslíš vážně, po tolika letech, co chodím s Bohem?“ Ano! Myslím to doslova vážně. Abychom s bázni a třesením konali svoje spasení.² Proč s bázni a třesením, když spasení je jistota? Není. Musíme to činit s bázni a třesením. Věřím tomu, že když mám přesvědčení a jistotu spasení, můžu si v tu chvíli žít, jak chci. Pohlídám si vážnější hříchy, a když, tak z nich učiním pokání. Nebojíme se o své spasení. Myslím si však, že je to nebezpečné. Proto jsem se začal o svoje spasení bát. Zvláště když jsem začal číst některé verše. Nezp-

² Filipenským 2:12 – „A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více, když jsem vzdálen od vás, s bázni a s třesením spasení své konejte.“

chybňuji svoje spasení. Nemůžu říct, že jsem dospěl k názoru, že nejsem spasený. V žádném případě ne. Ale uvědomuji si, že spasení není tak samozřejmá věc, jak jsem ho vnímal. Říkám si: Bože, jsou věci, které mě můžou lehce připravit o spasení. A ony číhají a chtějí mě o spasení opravdu připravit. O věčný život, o kterém mluvíme. O jistotu, že když zemřu, tak pokračuji dál. Prosím, ujistěte se. Upevněte svoje spasení, jak praví Písmo.³ Svoji jistotu, přesvědčení, že jste spaseni.

Na oltář pokládám svůj život, když řeknu: „Bože, nemám jiný život mimo život v Tobě.“ A Bůh říká: „Dobře. Stal ses hovězím.“ Hovězí projde ohněm a změní svoji podstatu. Projde ohněm a stane se součástí kněze. Záměr kněze je donést hovězí až do svatyně svatých. Do jisté míry ta cesta už není váš skutek. Není to cesta vašeho snažení. Narozdíl od jiných náboženství, která vám říkají: Zdokonalte se. Sami. Bůh neříká, že máte nést ovoce sami ze sebe, ale říká: „Buďte na stromě.“ Když budete na stromě, Bůh se postará, abyste nesli ovoce. Buďte hovězí, buďte součástí Krista, buďte součástí Těla Kristova, a On už se postará. On ví, kam má jít. Já ten příklad stále opakuji, ale musíme si to uvědomit: Už jste někdy viděli farmáře, jak sedí a vysvětluje semínku, co má dělat? Pochopitelně, že ne. Jak to semínko ví, co má dělat? Protože si přečetlo na pytlíku, že je hřištní tráva? Ne, je to v něm. Je to jeho součástí. Je to součástí Krista. Nevěříme tomu, že máme seznam věcí, ve kterých se máme zdokonalovat a změnit a zlepšovat. Máme vstoupit do Krista a nechat se vést Jeho životem. Nebezpečí je v tom, že neexistuje jiná cesta. Jedině když necháte Boha žít váš život. Jinak se tam nedostanete. Je spousta těch, kteří se dovnitř snaží dostat jinak než dveřmi, ale když nejsou oblečeni, budou vyhozeni. Kdybyste tajně vešli na svatbu a na hostinu, budete vyhoštěni: „Příteli, jakpak ses sem dostal, že nemáš svatební oděv?“ (Matouš 22:8-14)

Hovězí tedy pokračuje až ke křtu. Křest je jedna z nejspatněji vykládaných věcí. Nezprofanovanější a řekl bych nejpřekroucenější ve všech možných oblastech. Kolik je křtů? Jenom jeden. Boží slovo říká, že je jenom jeden křest. Nikde není napsáno, že by byly tři. Boží slovo říká v listu Efezským 4:5, že je jeden křest, jedna víra a jeden Bůh. Jeden křest. Který? Vodou, Duchem svatým a do Krista. Co znamená jeden křest? Slovo *baptizó*, ponoření, znamená, že potřebuji být ponořen. Někdo řekne: „Jistě, to známe.“ Neznáme. Protože ponořen neznamená namočen. Někteří lidé jsou namočení do Božího Ducha. Nebo namočení do Těla Kristova. Jako by někdo říkal: „Člověče, ty ses do toho namočil. Ty

³ 2. Petrova 1:10 – „Protož raději, bratří, snažte se povolání a vyvolení své upevňovati; nebo to činíce, nepadnete nikdy.“

ses do toho chození s Bohem nějak namočil. Neboj, to uschne.“ Možná to zní směšně, ale je to životní styl. Musíte se zeptat, jestli váš životní styl, vaše vyznání je ponoření, nebo pokropení. Jde o životní styl. Když se člověk ponoří, musí se ponořit tak, aby ho voda celého zakryla. Symbolicky se to dělá ponořením do vody. Člověk vyznává a vůči celému světu vydává svědectví, nechává se pokřtít ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého: Nechávám se ponořit. Ponořit tak, že se nade mnou zavřela hladina. Ztratil jsem se. Jsem pod vodou, a pokud mám něco oblečeného, tak to nasává vodu, která je všude okolo mě. A to už neusuším. V přirozeném pochopitelně musím jít ven z vody. Ale to není záměr. Obraz křtu vodou je nedokonalý, tak jako mnoho jiných obrazů. Záměrem totiž je, že člověk má vstoupit a nevystoupit.

Zkontrolujte si svůj křest. Jestli jste byli křtěni se záměrem, že chcete obětovat svůj život a životní styl a přijmout Boží životní styl, a v ponoření jste se opravdu nechali ponořit, tak to je správně. Protože někteří lidé se nechají fyzicky ponořit do vody, ale v Duchu jsou jenom pokropeni. Dábel to překroutil do té míry, že i fyzické křty se staly rituálem. „Kropím tě do církve.“ Křest však není do organizace, ale do Těla Kristova. Spojili křty dohromady. V katolické církvi tvrdí, že mají všechny tři křty, které spojili dohromady. Řeknou vám, že když jste byli pokřtěni, tak jste obráceni a byli jste pokřtěni i Duchem. Řeknou vám, že i křest do Krista, do Těla Kristova, je v tom.

Takový je důsledek, když se spojí tři křty, které jsou všechny špatně. Lidé potom ve stejně chybné mentalitě přistupují ke křtu Duchem. Křest Duchem se chápe jako „pokropení“ a emotivní záležitost. Záležitost, jejíž součástí je mluvení v jazycích. Ale to přece není pravda. Záměrem je být *ponořen* do Ducha. Co to znamená? Jak si představujete člověka, který je ponořený do Božího Ducha? Duch by z něj měl téct a sálat. Na táboře jsme děti při jedné příležitosti polili olejem. Byl jsem rád, že jsme jim nalili oleje na hlavu jen trochu. Když se ve Starém zákoně pomazávalo olejem, tak tekla po vousech, po celém rouchu, až na podolek roucha. Dnes bychom se báli o oblečení, že? ☺ Představte si, že tehdy vzali roh oleje a celý ho na člověka vylili. Olej tekla a byl jasným svědectvím. Olej pokryl úplně všechno. To je ponoření do Ducha Božího. Jako bych se ponořil a nebylo už nic vidět. Všechno je pod hladinou a Duch Boží kolem. Představte si člověka, na kterého vylili kanystr oleje. Myslíte si, že by byl k poznání? Rozumíte mi, co chci říct? Anebo kdyby ho vytáhli z bečky oleje. Na cokoli sáhne, je pomazané.

To není vtip. Pokud jsem pokřtěný Duchem, tak musím zanechat stopy všude, kam sáhnu. Můžu tě obejmout, bratře? Byl by celý od oleje.

Riskujete, že když se dostanete moc blízko, budete také od oleje. Když Ježíš chodil po této zemi a někdo se dotkl jenom podolku Jeho roucha, z Ježíše vyšla síla. Protože měl olej na podolku svého roucha. Rozumíte mi? Když šel apoštol Petr, jeho stín byl „od oleje“.

Když nad tím přemýšlím, obávám se, abychom nepotratili určitou ambici. Ještě jsem to nevzdal. Neříkám si, že je nedosažitelné být jako Kristus. Neuspokojuji se s ničím menším. Nechci si jenom vybudovat domeček, kde se budeme scházet a bude nám dobře. Ani na začátku, ani dnes tomu tak nevěřím. Pořád toužím a vidím potřebu jít tak, aby z nás „odkapával olej“. Když někomu podám ruku nebo někoho obejmou nebo jenom telefonuji, ten člověk MUSÍ vydat svědectví, že něco je jinak. Ze sluchátka musí „téct olej“. Zkontrolujte si svůj křest Duchem. Zkontrolujte si, čemu jste uvěřili, když jste byli křtěni vodou a Duchem. Asi přestaneme říkat slovo křest a vymyslíme si jiný pojem. Budeme říkat „baptizó Duchem, baptizó vodou“, abychom nabourali ten náboženský pojem. ☺ Nebo říkejme česky „ponoření“. „Měli jsme dneska ponoření dvou lidí.“

Pojďme se podívat na třetí rovinu křtu, křest do Krista. Kdo z vás jste byli pokřtěni do Krista? Vekřtěni do Krista, do Těla Kristova? Jakým způsobem se to pozná? Tak, že když se Kristus pohne, nemůžete jít jinam. Když se něco děje, co je z Boha, nemůžete dělat něco jiného. Když jste součástí ruky a ruka udělá pohyb, tak musíte jít s ní. Kdo vám velí? Hlava. Není to tak, že starší v církvi se dohodnou anebo že jim někdo dá instrukce. Bratr duCille nám zavolá a řekne, co máme dneska dělat. To pochopitelně ne. ☺ Na druhou stranu Hlava mluví skrze Tělo, je to tak? Mluvíme skrze sebe navzájem. A pokud je Tělo zdravé, tak musí spolu plynout. Když se někdo podívá a uvidí církev, tak musí mít pocit, že je jedním tělem. Někdy se říká tělo nebo těleso. Jak se říká orchestru? Hudební těleso. Každý hraje na jiný hudební nástroj a zdánlivě hraje něco jiného, ale dohromady hrají pod jednou hlavou. A společně vydávají harmonický zvuk. I my můžeme dělat jeden to a jeden tamto, ale když se zaposloucháte, řeknete: „To je nádherné, kdo to řídí? Kdo to řídí, jak to funguje?“ Stane se to pouze tehdy, když každý bude napojený na hlavu a nebude si dělat svoje vlastní věci. Představte si tělo, které je nekoordinované, protože dělá jiné věci, než mu přikazuje hlava. Má nabouraný nervový systém, který vede od hlavy až do posledního údu na těle, posledního svalu. Někde je systém nabouraný a tělo se hýbe jinak a je zneschopněno třeba i chodit. Sval je v pořádku, ale problém je v komunikaci mezi svalem a hlavou. Vím, že takové nemoci existují. Roztroušená skleróza je, myslím, jednou z nich.

Věřím, že pokud jste ponořeni do Těla Kristova, nejenom pokropeni, tak se to projeví. Ponoření do Těla Kristova je životní styl. Nedá se naroubovat ani našroubovat. To je moje ambice. Nevím, jestli i vaše, ale před chvílí jste říkali, že ano. A proto o tom teď mluvím. Jsme totiž ponořeni a pokřtěni do Těla Kristova. Pokud jsme ponořeni do Těla Kristova, nemůžeme být do něj jen „namočení“.

Víte, o čem mluvíme? Co znamená ponoření? Ezechiel postupně šel a byl ve vodě hlouběji a hlouběji. (Ez 47:3-5) Někteří z nás jsou „ponořeni“ do Těla Kristova po kotníky. Někteří po kolena. To se ještě dokážete ovládat. Když jste ve vodě do pasu nebo někdy i do prsou, tak to ještě jde. Zvláště, když se někoho držíte. Když je ale voda výš, musíte plavat. A pokud jste v řece, tak vás řeka nese. Máte jenom malé možnosti ovládnutí, protože jste ovládnutí. To se nám nechce, že? Protože to má své důsledky.

Když se mně dnes někdo zeptá, co budu dělat za čtrnáct dní, tak se přiznám, že vůbec netuším. Rozmanitost je tak velká. Například můžu na statku kopat do hlíny, nebo někde školit, nebo být v Americe, nebo úplně někde jinde. Dnes přesně netuším, kam mě Bůh zavane. Myslím to vážně. Někde vámi „vlaje“ Bůh. Bůh, třeba skrze Tělo Kristovo. Někdy říkáme, že se poddáme Bohu, ale Tělu Kristovu ne. A přesně to je ta „namočenost“, o které mluvíme. „Řekni mi, bratře, a já uvidím, jestli se mi chce, nebo nechce to dělat.“ Ale to nejde. Nemůžete pokračovat ve své chůzi s Bohem, pokud se nezbavíte všech alternativních životních stylů. Nemůžu být součástí Těla Kristova a zároveň aktivním členem motorkářského klubu Tursko. Nemyslím tím, že bych nikam nemohl chodit. Ale jsou věci, které by mě táhly jinam, než kam jde Kristus. A koneckonců, tady ve 4. verši se píše: „*Tit' jsou, kteří následují Beránka, kamž by koli šel.*“ O tom přesně mluvím. Tit' jsou, kteří následují Beránka, kamkoliv by šel. Otázkou je, kam jde Beránek? Já to nevím. Musím se proto stále ptát. Jinak bych byl Beránkem. Pokud máte vymyšleno, kam půjdete, tak jste Beránka už „zmákli“. Jste si sami Beránkem. Sami sobě. Nevím, jak vy, ale já musím neustále hledat, kam Beránek směřuje. A protože si nejsem jistý a potřebuji k tomu ostatní, ptám se. Velmi často sedím se svojí ženou a ptám se: „Kristýnko, kam myslíš, že Bůh v téhle věci jde. Kam myslíš, že směřuje? Včera říkal toto. Platí to i dneska?“ Hledáte, kam jde Beránek? Máte pocit, že vám neustále uniká a nedokážete ho vtěsnat do škatulky? Že potřebujete pořád hledat, kde jde? A znáte pocit, kdy jste si jistí, že zrovna v tu chvíli jdete s Beránkem? Někdy jdu s Beránkem a nejsem si úplně jistý. A někdy naopak, stoprocentně. Jsou určité okamžiky, kdy jste si stoprocentně, nebo stopadesátiprocentně jisti,

že děláte to, co máte dělat. Neznamená to jenom, že jste na správném místě. To, že sedíte v neděli na shromáždění, nemusí znamenat, že děláte to, co byste měli. Záleží totiž i na tom, kde je vaše mysl. Jako když bratr Roman vydával svědectví o tom, že prožil celý den s jistotou, že se Beránek zvedne a on jde s ním. Na druhou stranu jsou okamžiky, kdy člověk musí hledat. Hledat, vystihovat a ptát se. Kam jde Beránek? Co po nás teď Bůh chce? Po mně, po mojí rodině, ale i po celém shromáždění. To je jedna z věcí, kterou hledají starší. Starší si nesednou a nerozdělují si peníze. To je absurdně omylné. Jednou z důležitých věcí, kterou by starší měli dělat, kromě organizačních záležitostí, je tázat se, vystihovat a hledat to, kam jde Beránek. „Bratře Romane, co vidíš, kam jde Beránek? Bratře Jirko, co vidíš ty, kam jde Beránek? Kam nás Bůh vede v této věci, co po nás chce?“ Od které věci Beránek odchází, tam nemůžete zůstat. Nemůžete nábožensky, protože jste to pět roků tak dělali, pokračovat v nějaké věci. Potřebujeme vystihovat.

Jste pokřtěni do Těla Kristova? Dokážete na to odpovědět? Jste toho součástí? Používáte dary ostatních, ptáte se ostatních, zpytujete od ostatních? Pokud jste součástí Těla Kristova, jste na něm závislí. Ne proto, abyste zjistili, co říká Bůh, ale proto, abychom byli dovedeni do plnosti a dokonalosti. Píše se o tom ve 12. kapitole 1. Korintským. Zjistíte, že bez ostatních nedojdete. Že potřebujete jejich dary. Jejich vstupy. Že potřebujete jejich odlišnosti a odlišný pohled. Věříte tomu? Vždycky říkám: „Povím vám, jak to vidím, ale vím, že to vidím špatně. Protože vidím jenom z jednoho úhlu pohledu.“ Takový přístup musíte mít k životu. To není moc příjemné, že? Všichni máme názor a všichni vidíme dobře. Zvlášť český národ. Týká-li se to politiky a hokeje, tam obzvlášť. Všichni by politiku a hokej odřídili a udělali nejlépe. A pochopitelně, nikdo je nechce řídit.

Jedna z věcí, které se musíme vzdát, je přesvědčení o tom, že náš pohled je správný. Do rozhovorů vstupovat s pocitem, že můžu vidět špatně. Například když mluvíme s manželkou. Musím si uvědomit, že potřebuji vstup zvenku, abych vůbec viděl. Bratři, při vší snaze teď nevím, jak vypadám. Nevím to. Dokážu si sebe představit, ale kdybych měl na čele čmouhu, tak o ní nevím. Protože jsou některé věci, ve kterých potřebuji, aby mi o nich někdo řekl. Použijeme zrcadlo. Nebo někoho druhého. Jako když jsem někde s manželkou a říkám: „Kristýnko, nemám tady na čele něco?“ – „Ano, počkej, sundám ti to.“ Když existuje vztah, tak to takto funguje. A proč by to nemělo být i v duchu? Potřebujeme takovou otevřenost. Otevřete duši a zeptejte se: „Kristýnko, prosím tě, nemám tady něco?“ Umíte si to představit? Takto otevřít svou duši.

Manželka by na to řekla: „Ano, vidím kousek arogance.“ Jako skleněné moře z knihy Zjevení. Nemluvíme o povídání nebo hraní si, ale o životním stylu. V „křesťanství“ už dlouho nevěřím. „Křesťanství“ chápu jako náboženství, a v náboženství nevěřím. „Křesťanství“ je náboženství, ve kterém si žijete svůj vlastní život a mimochodem jste přijali kulturní dědictví judaisticko-křesťanského západního světa. V tom případě mě „křesťanství“ vůbec nezajímá. Správný způsob chůze neumím asi nazvat lépe než „Bohochození“. Spočívá v potřebě být pokřtěn do Těla Kristova. Občas musím přijít za bratrem Romanem a zeptat se ho: „Romane, jak tohle vidíš? Jak vidíš tuhle záležitost?“ Když nějakou záležitost vidím ze svojí strany, potřebuji přijít ještě za někým dalším. Například za bratrem Romanem a říct: „Romane, mně se nezdá, že tato věc je úplně dobrá.“ Musíme mít otevřenost, ve které jsme schopni si věci říct. Někdy se i může stát, že to není pravda. Ale v tom spočívá potřeba být pokřtěn do Těla Kristova. Dáblu se to pochopitelně nebude líbit a bude dělat všechno pro to, aby nás od Těla oddělil. Bude nás chtít natolik fyzicky nebo mentálně zaneprázdnit, že nebudeme schopni být součástí Těla. Nebudeme „vekřtěni“. Budeme říkat: „Beránku, já bych šel, ale teď nemůžu.“ Víte, kolik je veršů v Bibli na toto téma, které mluví, napomínají nás a říkají jasný Boží názor? „Já musím na pohřeb, musím pochovat svého otce.“ – „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Následuj mě.“ (Mat 8:22, Luk 9:60) Když se Beránek zvedne a někam jde, tak nemůžete říct: „Počkej, ještě si něco zařídím.“ I když pohřeb není úplně špatná výmluva, i v zaměstnání by ji vzali.

Víte, co chci říct? Bohu je potřeba se vydat. A když se člověk tahá, tak se to pozná. Když s někým děláte a on je poddaný, také se to pozná. Na druhou stranu se někdy stane, že něco člověka tahá zpátky. Bůh to pozná, protože zná naše duše. Já duše nemusím znát, ale Bůh ano. Když Beránek jde, musíme jít s ním. Někdo se zeptá: „Ale co důsledky, když něco nedodělám?“ Copak se Bůh nepostaral a nepostará? Nevím, jak to udělá, a také by mě to zajímalo. „Myslel jsem, že budeme večeřet. Myslel jsem, že půjdeme na nákup.“ Ale Bůh mi říká, abych tady seděl a telefonoval, protože v duchu cítím, že je to to, co Beránek chce. Nevím, proč nejdeme nakoupit. Přitom vím, že je potřeba jít nakoupit. Ale nemám svůj vlastní život. Může se stát, že několik hodin nebude co jíst. Nevím, co bude. Křesťané by měli mít na spoustu věcí odpověď: „To sám nevím. Nevím, kdy naberu benzín, kdy zastavím.“ Víra by nebyla o žádných zázracích, kdybych měl všechno v ruce. Amen? Životní styl „křesťanského náboženství“ říká: „Máme všechno zařízené a Pána Boha na nic nepotřebujeme. Všechno máme vymyšlené a udělané. Všechno je

zajištěné.“ Je důležité, abychom dali Pánu prostor, když nás chce vést. Když není chleba, dovolme Mu, aby ho stvořil. Moje žena jednou otevřela lednici a říká: „Mám pocit, že mám bratru Radkovi donést mléko.“ Když přišla k jeho dveřím a chtěla zaklepat, ani to nestihla, protože bratr Radek právě vycházel ze dveří. „Nesu ti mléko.“ Bratr Radek nevěřicně řekl: „Právě si dělám kafe a nemám mléko. Tak jsem se šel zeptat, jestli bych si od vás mohl půjčit.“ – „Tady ho máš.“ Nevěřím, že je to náhoda, protože takových věcí se stává mnoho. Musíme se ptát, kudy jde Beránek. Musíme být schopni vidět a vystihovat věci v Duchu. Jaký máte plán na dnešek, zítřek, pozítřek? A kdo vám ho dělá? Kalendář? Rozumíte, co chci říct? Kdo nám řídí život? Někdy, když se rozhodneme Bohu věci odevzdat, řekneme: „Dobře, ale když se tohoto pustím, tak za těchto podmínek.“ Já to znám.

Smířil jsem se s tím, že součástí Božího životního stylu je smířit se s tím, že některé věci nebudou. Jako když jedete ve vlaku. Není to taxi, ale vlak. Průvodčímu nemůžete říct: „Prosím vás, zastavte tady.“ Buď chceš být venku, nebo jít dovnitř, ale nebudeš to tady dirigovat. U taxíků jsme zvyklí, že se to dá. Řekneme taxikáři, kam chceme jet, a tam jedeme. Když jsme poprvé byli v Americe, jeli jsme kolem Niagarských vodopádů. Vidíte ceduli: Niagara 3 km. Říkal jsem: „Zastavíme?“ – „Bohužel, nemáme čas,“ zněla odpověď. Takové věci se vám stanou. Mluvil jsem o tom s jedním bratrem, který mi říkal: „Musíš se v životě smířit s tím, že jsou věci, které prostě mít nebudeš.“ Někde jsem se s tím, co mi řekl, musel vyrovnat a pochopit, že v chůzi s Bohem nenaplním určité své ambice. Ambice, které jste měli jako děti nebo které vám vštěpovali rodiče, se vám v životě třeba nepovedou. Možná nikdy nepověsím žádný lustr v ložnici a zůstane mi tam jen žárovka. Nevím, možná opravdu nepověsím. Musím s tím počítat a nenechat se hnát tím, že všechny věci musím mít. Protože něco v životě nestihnu. A proto si musím dobře vybrat, co nestihnu. Musím si dobře vybrat, které z věcí neudělám, vynechám anebo nedodělám. Jestli to budou moje děti, nebo můj lustr. Máme ambice – třeba dokončenou zahradu. Ale možná tam ta hrouda hlíny zůstane na věky věků. Nevím. Snad víte, co chci říct. Je to životní styl a nastavení: Bože, veď mě. Žij můj život.

Dostali jsme se v našem povídání teprve ke křtu. Někdy si myslíme, že sedíme u pátého nábytku (kadidlový oltář) a obětujeme svoje duše. Ale přitom jsme se ještě nebavili ani o sedmiramenném svícnu. A vůbec jsme se nebavili o tom, že křest do Krista představuje nábytek, přes který se teprve dostáváme dovnitř do svatyně. Vevnitř je pak celý nový příběh. Jsme pokřtěni do Těla Kristova. Desky mají být pozlacené. Máte být

pokrytí zlatem. V Šalomounově chrámu má být zlato zvenku i zevnitř. Do kamenů jsou provrtané díry a do nich nalité zlato. Zlato, které je vevnitř, mluví o vyšší rovině. Dále musíme mluvit o tom, že máme být zakotvení ve stříbru. Někdy lidé vrávorají a vy nevíte proč. Je to proto, že nemají vyřešené zakotvení ve stříbrné patce. Co symbolizuje stříbrná? Vykoupení. Ujištění se ve vykoupení. Vidím to jako nejistotu a neodpočinutí. Musíte být zajištěni a zakotveni Slovem a Duchem, abyste stáli. Potom ale vidíte, jak někteří stojí, ale klimbají se. Nikdy nevíte, na které straně stojí. Jsou prostě nestabilní. Proč to je? Protože jim chybí tyče. Nemají zlatý kroužek manželství a smlouvy se staršími a služebnostmi. O tomto obrazu bychom mohli vyprávět dál a dál. Ale jak se vůbec dostanete do svatyně? Musíte se nechat pokřtít a ponořit do Těla Kristova. Dnes jsem chtěl mluvit o 144 000 vyvolených, ale ve skutečnosti mluvíme o jiném obrazu, který říká to samé. Podívejme se na vlastnosti 144 000 vyvolených.

Zjevení 14:4: *„Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poškrvněni; nebo panicové jsou.“* Nejsou poškrvněni s ženami. Zjevení 14:3: *„A zpívali jakožto píseň novou, před trůnem, a před těmi čtyřmi zvířaty, a před těmi starci.“* Zpívají společnou píseň. Jaká je to píseň? Mluví jedním hlasem. Jak to uděláme a nacvičíme? Někdo to předříká a my to zopakujeme? Anebo budeme slyšet stejný zdroj, který nám bude předříkávat? Jak se do toho dostaneme a jak v tom budeme chodit? *„A žádný nemohl se naučiti té písni, jediné těch sto čtyřiceti a čtyři tisíce.“* Můžete se naučit tu píseň? Jak se ta píseň učí? Přemýšleli jste nad tím někdy? *„Bože, chtěl bych se naučit tu píseň. Jak se to dělá, jak se to mám naučit, co pro to mám udělat?“* Umíte ji? Zaspíváme si ji? Přemýšlíte někdy nad těmito věcmi? Někdy jsme myšlenkově líní: *„Ufff, to je složité.“* Výborná otázka na svědky Jehovovy je: *„Těch 144 000 zná písničku, kterou umí jenom oni?“* – *„No, to nevím.“* – *„A nikdo jiný se ji nemůže naučit? A proč se ji nikdo jiný nemůže naučit, oni vám ji neřeknou? Nebo je v jiném jazyku, kterým my nemluvíme?“* Svědkové Jehovovi říkají, že 144 000 je vyvolená skupina lidí z doby někde mezi světovými válkami. Vždycky, když se jich zeptám, proč se nemůžu tu písničku naučit, tak to nevědí. Protože to neřešili. Stejným způsobem se ptám i nás. Jaká je to písnička? Učíte se ji? Už kousek umíte? Co vlastně znamená „písnička“? Víte, co chci říct? Znamená to, že se ji nemůže naučit nikdo jiný než těch 144 000. Slovo, které nám Bůh říká, je, abychom byli ponořeni a vekřtění do Těla Kristova. A že je to životní styl, kdy si nemůžu dělat svoje věci. Nemůžu si žít vlastní život a paralelně žít život s Bohem. Boží slovo jasně říká, že nemůžu. Mladý muž v Bibli říkal, že chce mít majetek a Ježíše.

Když pochopil, že to nejde, odešel smutný. Odešel smutný po rozhovoru s Ježíšem. (Mat 19:16-22) Pokud máte své ambice a chcete si držet kus svého života, tak byste měli z tohoto shromáždění odejít smutní. Aspoň s uvědoměním si: Tak to je špatné. Budu se teď muset rozhodnout. Anebo to musíte ošidit. A najít někoho, kdo vám Zjevení odkáže jinak.

Někteří lidé byli pozváni na hostinu. „Já nemůžu, mám statek.“ – „Já mám manželku.“ A třetí měl co? „Voly.“ (Luk 14:17-20) Měl byznys. Lidé mají spoustu věcí a aktivit a Beránek jde přitom někam jinam. Ale teď je čas na hostinu. Někdy jsme pohlceni svými vlastními věcmi. Sám s tím zápasím. Člověk má kopu práce a najednou cítí, že Bůh vane, abyste dělali něco jiného. A i když před vámi vystává hromada nedokončených věcí, vždycky pokrčím rameny a řeknu: „Dobrá. Někam se vydáme, a ostatní věci zůstanou, jak jsou. Copak Bůh o nich neví?“ Někdy jednáme, jako kdyby Bůh žil v jiném životě a nerozuměl reálnému. Někdy dělám věci, které jsou urgentní, a přesto mě Bůh volá dělat něco jiného. Když potom jdu za Bohem, říkám si: „Jsem zvědav, jak to dopadne.“ A vždycky to dopadne. A lépe, než jsem myslel. Někdy to naopak člověk musí v noci dotáhnout. Nemůžu ale být „zavřený“ v nastavení, že když Bůh něco řekne, odpovím: „Pane Bože, teď nemůžu, je mi to líto. To bys nepochopil, teď mám pár věcí...“ Vždycky říkám: „Bože, jenom doufám, že dobře slyším. Protože pokud dobře slyším, tak to není problém, protože Ty víš, že mám nějaké věci na práci. Ale když budu dělat Tvoji vůli, tak Ty se o mě postaráš.“ Chození Duchem znamená dělat věci podle Boha, a nedělat své vlastní.

Tohle kázání může být velmi abstraktní a nikoho nezměnit. Záleží na tom, co si kdo vezme a co s tím kdo konkrétně udělá. Jestli předloží věci před Boha, zamyslí se nad nimi a řekne: „Co by to znamenalo v mém životě?“ Ne obecné: „Pane, pozdvihni mě výš.“ Ale konkrétní věci, které vnímám, že potřebuji narovnat ve svém životě. Začít důvěřovat Bohu a chodit tak. Protože Bůh staví svoji elitní jednotku 144 000. Ta elitní jednotka není elitní pro extra schopnosti, ale v tom, že na ni je spolehnutí. Můžu se spolehnout na to, že když Bůh bude chtít udělat pohyb, tak Tělo zareaguje a půjde. Potom Bůh bude moct dělat ty krásné věci, které chce skrze své Tělo činit na zemi. Dnes to ještě nečiní. Ale chce nás trénovat a učit, abychom je mohli činit. Každý má svůj „koutek“, který musí najít a v něm fungovat, aby to dohromady vydávalo hudbu. Neomezujte Boha svými schopnostmi. Neomezujte Boha tím, jak se máte nebo se cítíte. V pátek jsme s manželkou někam šli a já jsem se zdaleka necítil dobře. Několik nocí jsem se nevyspal. Tlačily mě věci v práci a stresovaly urgentní záležitosti. Řeším některé zásadní věci, které mi můžou postavit

život vzhůru nohama, a nevím, co s tím přesně dělat. Někdy to na mě doléhá. Ten večer jsem ji vzal na večeři, ale byl jsem pořád zamyšlený. Když jsme vyjeli autem z brány, říkám jí: „Počkej chvíli, takto to nejde. Musím se pomodlit a činit pokání.“ – „Z čeho, vždyť je normální, že to na tebe tlačí?“ – „To ano, ale není normální a v pořádku ovlivnit tím náš večer.“ Tak jsem se modlil a večer jsme se měli hezky. Chci tím říct, že nemůžu dopustit, aby to, jak se člověk vnitřně má, ovlivnilo, co činí. Protože zjistíte, že když se podřídíte Bohu, tak tělo a to, jak se takzvaně „máte“, se tomu podřídí taky. Víte, o čem mluvím? „Nemůžu se usmívat, protože se nemám dobře.“ To přece není pravda. Někdo by možná řekl, že je to pokrytectví. Ne, taky jsem se měl dobře, hezky jsme si popovídali. I když někde vevnitř jsem vnímal své napětí. Někdo by možná řekl, že to je pokrytecké. Nevěřím, že je to pokrytecké. Když mi Bůh řekne: „Jdeme,“ věřím, že můžu jít. A pokud zrovna nemám pocit, že na to mám energii a sílu, tak v Božím slově síla a energie jsou. Viděl jsem a zažil jsem to na svém vlastním životě mnohokrát. Člověk ráno vstal a měl se postavit k nějaké práci, ale vůbec se na to fyzicky a psychicky necítil. Ale když poslechnete a poddáte se Bohu, tak ten den přejde a vy říkáte: „Nejen, že jsme to udělali, ale vlastně to nebylo ani tak hrozné, jak jsem si myslel. Nejsem tak zničený, jak jsem si myslel, že budu.“ A psychicky jsem na tom třeba i lépe, než jsem si myslel, že bych měl být.

Poddejte se Bohu a Bůh s vámi udělá, co je potřeba. Najednou zjistíte, že vás to posílí. Naučíte se v tom chodit a bude vám to daleko lehčí a přirozenější. Boží slovo pro vás dnešního dne je: nechte se pokřtít do Krista. Do Těla Kristova, do Božího ducha. Zkontrolujte si své spasení a postupujte k dalším třem nábytkům ve svatyni. Nechme se pokřtít – ponořit do Krista a pusťme svoje životní styly a životní plán. A pojdme činit Boží vůli. Pojdme plynout, pojdme téct a letět, když Bůh letí. Amen.